

fide, et religione, et usu sacramentorum schisma fecisse, Ecclesiam scindendo, et cathedram ac primatum usurpando. Addit vero Augustinus, lib. de Hæresibus, in 69: *Pertinaci defensione firmata in hæresim schisma verterunt*, et ita factos esse hæreticos. Explicans autem quomodo primum facti sint hæretici, addit: *Tanquam Ecclesia Christi propter crimina Cæciliani, seu vera, seu, quod magis iudicibus apparuit, falsa, de toto orbe terrarum perierit, ubi futura promissa est, atque in Africa in Donati parte remanserit, in aliis terrarum partibus quasi contagione communione extincta*. In quibus verbis non obscure innuit Augustinus, Donatistas factos esse hæreticos, male sentiendo de Ecclesia, a qua per schisma fuerunt divisi. Et tamen Donatistæ dicebant se credere Scripturis, et Symbolo Apostolorum; reliqua enim symbola, et quatuor Concilia generalia, quando Donatus incepit, nondum facta fuerant; fidem autem postea in illis definitam tenebant (quantum ex Cypriano et Augustino colligimus), et tamen propter solum errorem, quo male de Ecclesia sentire cœperunt, hæretici facti sunt. Si quis autem recte consideret, idem Protestantibus, et præcipue Anglicanæ sectæ accidisse reperiet, quæ per schisma et usurpationem primatus incepit, et postea eo processit, ut propter communicationem cum Pontifice Romano, cui falsa crimina et errores imposuit, universalem Ecclesiam visibilem defecisse pronunciet.

11. Addit præterea de Donatistis Augustinus: *Audent etiam rebaptizare Catholicos, ubi se amplius hæreticos esse firmarunt, cum Ecclesia Catholica universæ placuerit, nec in ipsis hæreticis commune baptismum rescindere*. Dicit autem, per hoc amplius firmatur esse hæreticos, quia novam hæresim addiderunt, qua tamen non obstante, diceret Donatus se admittere Scripturam, et Symbolum, et unicum verum baptismum, quod in sua Ecclesia esse contendebat. Hoc autem totum, si non in eadem baptismi materia, in multis aliis similibus, in opinione Anglicana videre licet. Nam postquam cœpit male de Ecclesia sentire, multa contra universalem ejus sensum ac definitionem recepit et docuit, quibus in hæresi amplius firmata est, ut paulo superius locutus est Augustinus. Possumus præterea in exemplum adducere omnes hæreticos, qui privatos et singulares errores habuerunt, et hæretici ab universa Ecclesia reputantur, licet Scripturas, Symbola, et quatuor

Concilia generalia, vel ea, quæ suis temporibus facta fuerant, se credere dicerent, ea omnia male interpretando. Ut colligitur ex his, quæ de variis erroribus, quorum singuli ad constituendum hominem hæreticum sufficiunt, refert Origenes ad Titum 3, apud Pamphilum in Apologia. Item ex his, quæ de Pelagianis, Anabaptistis, Monothelitis, Jovinianis, et aliis, Augustinus, Epiphanius, et alii referunt, quos esse hæreticos manifestum est; et ipsi Protestantes multos ex his ita vocare non dubitabunt. Ergo illa excusatio non est sufficiens, quando, illa non obstante, multa contra Ecclesiam Catholicam creduntur, sive aliter interpretando Scripturam, aut Symbola, quam ipsa Ecclesia sentiat, sive multa damnando, quæ ejusdem Ecclesiæ auctoritate approbata ac definita sunt. Talem autem esse fidem suam rex Angliæ non solum non negat, verum etiam expresse affirmat, Catholicam Ecclesiam de variis erroribus accusando; quot enim errores illi objicit, tot hæreses in sua secta invenire confitetur, totiesque docet universalem Ecclesiam posse in fide et moribus errare, quod hæreticum est.

CAPUT XXV.

IMMERITO ANGLICANAM SECTAM FIDEM SUAM, ET ECCLESIE AUCTORITATEM AD QUINGENTESIMUM CHRISTI ANNUM LIMITARE.

1. Priusquam in sequenti libro errores Anglicani schismatis sigillatim refellamus, operæ pretium duxi in præsentem capite, quædam regis verba, quibus (ut ita dicam) certos quosdam credulitatis suæ et consensionis cum Ecclesia Romana præscribit terminos, cæterorum utpote fundamenta, proponere diligenterque expendere. Verba autem sunt ejusmodi: *Quod si Romanæ Ecclesiæ officina fidei articulos ante quingentesimum Christi annum inauditos, ac invisos recenter excudit, non sum, credo, damnandus pro hæretico, si ad hæc novitia et nupera non accedam*.

2. *Conjecturæ quibus rex ad prædictam credendi regulam astruendam adduci potuit*. — Hæc certe verba veluti generalem credendi regulam continent, seu limitationem quamdam, mensuram, vel terminum, quem credulitati suæ præscribit rex, videlicet, ut ad articulos, propositiones, quæ post quingentesimum Christi annum in Ecclesia definitæ sunt, non extendatur; supponere autem vi-

detur, se credere omnia, quæ quinque primis sæculis Ecclesia tanquam de fide necessaria credit. Quanquam hanc posteriorem partem affirmantem non tam expresse ponit, sicut alteram negantem. Nam, licet paulo inferius videatur illam etiam profiteri, verbis tamen mutatis, magisque confusis et ambiguis, ne fortasse illis possit constringi, ut infra, quamdam responsionem regis urgendo et exigendo, ponderabo. Nunc ergo circa alteram partem, in qua refugit rex credere, si quid est post quingentesimum annum in Ecclesia definitum, rationem hujus regulæ credendi, vel potius non credendi, a serenissimo rege postulare necessarium judico. Neque enim verisimile est ipsum, pro solo suo arbitrato terminum illius temporis sibi statuisse, alioqui tota ejus fides non solum erit humana, sed etiam prudenti ratione carebit, quod quam christianæ fidei repugnet, omnibus perspicuum manet; ad cujus rationem reddendam parati esse debemus juxta monitionem Petri, 1 canonic., c. 3, quam de ratione inducente ad credendum explicuit August., epist. 222. Potuit itaque rex moveri ad sic limitandam fidem suam, vel quia decrevit nihil sibi esse credendum, nisi quod per suam certam scientiam scriptum esse intelligit in illis libris canonicis, quos ut sacros admittit; vel quia credit Ecclesiam Catholicam gubernatam esse a Spiritu Sancto ad conservandam puram fidem per quingentos annos, et non amplius; vel quia non loquitur de Ecclesia Catholica, sed de Romana, et illam dicit ab illo tempore errasse. Sed hæc non sufficiunt ad excusandum errorem illius limitationis; imo omnia, et singula convincunt, illam, et contra fidem, et contra rationem esse, ut dicta tria membra examinando patebit.

3. *Solvuntur conjecturæ adductæ*. — *Evasioni occurritur*. — Nam prima ratio facile ex superius dictis refutatur. Tum quia ostendimus, contra fidem et contra rationem esse admittere quosdam libros approbatos ab Ecclesia, et alios repudiare, cum nullus canonici fides possit sortiri, nisi per auctoritatem Ecclesiæ, et hæc eadem sit in omnibus, ac proinde si in uno inveniatur fallax, incerta in omnibus fiat. Tum quia contra principia fidei, et contra naturalem rationem sit in privatum spiritum fidem reducere, et illam ut certam et omnibus necessariam prædicare. Præterea occurrit hic peculiaris ratio, quia privatus iste spiritus etiam potest suggerere, aliquid in Scriptura esse credendum,

aliter quam fuerit intellectum in primis quinque sæculis; et e converso potest quispiam sensum aliquem Scripturæ approbare, qui post quingentos Christi annos ab aliquo etiam privato spiritu excogitatus fuit, licet fuerit contrarius dogmatibus prioribus quinque sæculis receptis; nulla est enim major ratio de uno tempore, quam de alio, si semel aliquis sibi persuadeat fidem esse dandam huic privato spiritui. Quod si fortasse rex dicat, spiritum sibi dictare, in illis quinque primis sæculis non esse erratum ab Ecclesia in intelligentia Scripturarum, et postea esse erratum, certe ostendere non potest ubi hoc legat, ut per suam certam scientiam intelligat, authentice et canonicè esse scriptum, et ita constat sine fundamento etiam ab ipso rege discrimen illud seu limitationem temporum præscribi. Quod si conjecturis tantum humanis rex ducatur, statim ostendemus nullas esse, nulliusque ponderis et momenti, unde immerito illas anteponit certæ et indubitatae fidei.

4. *Secundæ conjecturæ solutio*. — Venio ad secundam rationem, et simili modo inquiri unde constet, Ecclesiam Catholicam per quingentos primos annos gubernatam esse, et in vera ac pura fide a Spiritu Sancto conservatam. Certe non aliunde, quam ex Christi promissionibus, alioqui voluntarie et sine fundamento enunciatur. At Christus Dominus quingentorum annorum spatium, suæ promissioni limitem, ut ex Scripturis liquet, non præfixit. Sine fundamento ergo fidei Christianæ istiusmodi præfigitur terminus. Imo vero contra fidei fundamentum, quia Christi promissiones indefinitæ sunt, et interminatæ (ut sic dicam); ergo contra fidem est illis præscribere terminum. Quin potius in eis sæpe addit Dominus de promissione Spiritus, *ut maneat vobiscum in æternum*, et de protectione sua, *usque ad consummationem sæculi*; ergo si a quingentesimo Christi anno cessavit Ecclesia protegi a Christo, et a Spiritu Sancto gubernari, pro majori parte temporis fallax et infidelis fuit promissio, et sic sine causa creditur, illis prioribus temporibus fuisse impletam; vel e converso si fides Ecclesiæ Catholice ob eam causam creditur pura in illis primis quinque sæculis, credendum eadem fide est, non minus puram durasse per undecim sequentia sæcula.

5. *Evasio regis*. — *Solutio*. — Dicit fortasse rex, in illis quinque primis sæculis, Ecclesiam conservasse veram fidem, non quia

errare non potuerit, sed quia de facto non erravit, postea vero errasse. At si ita sentit de primitiva et antiqua Ecclesia usque ad quingentesimum annum, profecto non credit fide divina Ecclesiam toto illo tempore non errasse, quia nullibi hoc revelatum est, nec in libris canonicis scriptum, nisi in quantum in eis inveniuntur dictæ promissiones, et testimonium Pauli vocantis Ecclesiam columnam et firmamentum veritatis, quæ verba, et limitationem temporis non habent, et propter infallibilem assistentiam Spiritus Sancti ad nunquam errandum pronunciata sunt. Si ergo in hoc sensu non accipiantur, non habet rex unde per fidem credat, Ecclesiam durasse Catholicam in primis illis quinque sæculis, aut non errasse in Concilio Nicæno, vel aliis tribus, nec etiam potest certa fide credere ipsummet Symbolum Concilii Nicæni, vel Constantinopolitanum, saltem quantum ad additiones in eis factas, et maxime quoad articulum de Ecclesia Catholica prout illis temporibus durante. Solis ergo conjecturis humanis, vel historiis, aut proprio arbitrio ducitur rex in credendo in illis sæculis Ecclesiam non errasse; possetque certe non multum dissimilibus, neque inæqualibus credere idem de posterioribus sæculis, nisi a falsis ministris ab incunabulis contrarium errorem imbibisset. Illa ergo limitatio et discretio temporum statim ostendit, talem fidem non posse esse catholicam, neque in divino verbo fundatam.

6. *Diluitur tertia conjectura.* — *Dilemma contra regem.* — Tertia vero ratio, seu excusatio (nimirum si rex asserat se non loqui de Ecclesia Catholica, sed de Romana), satis superque in cap. 5 rejecta est, quia nec Romana Ecclesia unquam fuit a Catholica separata, neque Ecclesia Catholica, semel in Romana fundata, ab illa fuit unquam divisa. Præterea si post quingentesimum Christi annum rex loquatur de Romana Ecclesia, oportet ut etiam pro prioribus quinque sæculis de eadem identidem pronunciet eadem; tum quia solum de Ecclesie Romanæ officina in tota illa sententia loquitur; tum etiam quia alias incongrua esset, et non satis sibi constans vel firma ejus sententia. Concedat ergo necesse est, in illis quingentis primis annis Ecclesiam Romanam non errasse, neque ex officina ejus falsum articulum prodierit, nam illos articulos, quos tanquam novitios et nuperos reprehendit, ipsemet fatetur in illis quinque primis sæculis fuisse inauditos; fatetur

ergo nihil habere quod pro illis sæculis in Ecclesia Romana reprehendat, ac proinde saltem pro eisdem sæculis non errasse. Hoc autem posito, discursum proxime factum recolentes stabilimus. Aut enim creditur Ecclesia Romana illis quinque primis sæculis non errasse, quia errare non potuit propter Spiritus Sancti assistentiam, vel quia de facto, et quasi casu non erravit. Prius membrum licet verissimum sit, scio esse non a rege admittendum, ne tantam prærogativam et insigne privilegium, vel ad breve tempus, Ecclesie Romanæ attribuat, præsertim quia si constanter loqui velit, et pro uno tempore illud recognoscat, pro alio renuere nequaquam potest. Quia si pro quocumque tempore admittatur, fundari debet in promissione Christi; verba autem Christi: *Ego rogabo pro te*, etc., et illa: *Porte inferi non prævalent adversus eam*, non habent ullam temporis limitationem, sed indefinite prolata omnia futura tempora comprehendunt.

7. Negabit ergo rex, ut credo, habuisse unquam Ecclesiam Romanam hoc privilegium, magisque aliud membrum eliget, scilicet, ipso facto ita evenisse, ut illis quingentis annis Ecclesia Romana non erraverit, licet privilegium non errandi non haberet, ac subinde non certa fide, sed humana conjectura, et libera opinione credit, illis quinque sæculis Ecclesiam Romanam non errasse. Unde ulterius consequitur, idem de Ecclesia Catholica asserendum esse, quod quam sit absurdum, jam declaratum manet. Consecutio vero patet, quia totis illis quingentis annis id credebatur Ecclesia Catholica, quod credebatur Ecclesia Romana, et illi articuli prodierunt ex officina Ecclesie Romanæ. Nam ejus Pontifex in Conciliis quatuor generalibus illorum temporum (quæ maxime dici possunt officina Ecclesie Catholice) præfuit et præsedet, et ab illius confirmatione et approbatione potissimam firmitatem habuerunt, ut ex actis eorumdem Conciliorum manifeste constat, et inferius commodiori occasione dicetur; ergo non potest esse major certitudo de puritate fidei Ecclesie Catholice pro illo tempore, quam de firmitate fidei Ecclesie Romanæ. Unde si hæc ad humanam opinionem revocatur, tota fides illorum nutabit, et auctoritas quatuor primorum Conciliorum mere humana erit, Symbolumque Athanasii nullam præter humanam habiturum est auctoritatem. Quia quam habet maximam, ab Ecclesia

Romana recepit, idemque supra de Symbolo Nicæno, seu Constantinopolitano intulimus. Accedit denique, quod Patres illius temporis non humanæ industriæ, sed assistentiæ divini Spiritus, firmitatem et puritatem fidei Sedis Romanæ, et perpetuam successionem Episcoporum ejus, tanquam divinæ protectionis miraculo, tribuerunt semper, ut ex Cypriano, Augustino, et aliis nuper testati sumus; et maxime constat ex decretis et Epistolis Pontificum ejusdem Sedis, et illorum temporum, de quibus tamen omnibus in discursu supponitur puram conservasse fidem, et inter illos multi fuerunt sanctissimi Martyres, et Apostolis propinquissimi, ut Clemens, Anacletus, et similes. Alii vero fuerunt sapientissimi et sancti Confessores, ut Leo I, Innocentius, et alii.

8. *Concluditur esse contra fidem, Ecclesie Romanæ falsos articulos attribuere.* — *Prima ratio.* — Ex quibus tandem concludimus, contra omnem fidem esse attribuere Ecclesie Romanæ, quod post quingentesimum Christi annum officina fuerit falsorum fidei articulorum. Primo, quia ostensum est puritatem fidei, quam primis quinque sæculis habuit, non humano tantum consilio, sed divino privilegio fuisse conservatam; hoc autem privilegium sublatum non est, vel amissum in quingentesimo Christi anno; tum quia hoc nec probatur, nec probari potest, et contra privilegium antiquissimum, Christi ipsius ore exhibitum, non præsumitur, nisi probetur; tum maxime, quia perpetuitas illius privilegii sufficienter ex Scripturis, et ex communi traditione Patrum probatur, ut supra factum est, et in lib. 3 aliquid fortasse addemus.

9. *Secunda ratio.* — Secundo, quia etiam post prima quinque sæcula non potest separari officina Ecclesie Romanæ ab officina Ecclesie Catholice; sed affirmare ab officina Ecclesie Catholice prodierit unquam falsos articulos fidei, est plane hæreticum, quia nihil aliud est quam dicere Ecclesiam Christi amisisse fidem catholicam, ac subinde periisse; ergo non minus erratur, de Romana Ecclesia ita sentiendo. Prima propositio uno vel alio exemplo declaratur. Nam quinta vel sexta Synodus generalis non minus fuit officina Ecclesie Catholice, simul et Romanæ, quam tertia, vel quarta; ergo si Ecclesia Romana potuit errare, vel erravit post illos quingentos annos, idem sentiri potest de tota Ecclesia Catholica. A qua sententia non longe videtur distare rex Jacobus, nam ob eam causam non

recipit Concilia generalia post quingentesimum Christi annum celebrata. Sed longe aliter sensit de quinta Synodo Gregorius, Angliæ apostolus, lib. 1 Reg., epist. 24, in fine, ubi cum dixisset suscipere ac venerari quatuor prima Concilia sicut quatuor libros sancti Evangelii, subjungit: *Quintum quoque Concilium pariter veneror.* Et infra de omnibus quinque loquitur, cum dicit: *Cunctas vero, quas præfata veneranda Concilia personas respiciunt, respicio; quas venerantur, amplector, quia dum universali sunt consensu constituta, se et non illa destruit, quisquis præsumit, aut solvere quos religant, aut ligare quos solvunt; quisquis ergo aliud sapit, anathema sit; quisquis vero fidem illarum Synodorum recipit, pax ei sit*, etc. Timeat ergo rex Angliæ anathema dictum a sancto Gregorio, et ponderet rationem ejus ibi, dum universali sunt consensu constituta: nam evidenter concludit, contra omnem rationem esse, ubi tam manifesta est eadem causa certæ auctoritatis in Conciliis, illam in quibusdam recognoscere, et non in aliis, propter solam temporis differentiam. Quam rationem egregie expendit Bellarminus, conferendo sextam Synodum cum tertia, dicto cap. 7, quibus nihil addi potest.

10. *Nihil potest a Romana Ecclesia prodire, quin simul a Catholica prodeat.* — Atque eodem modo discurre potest per omnia sequentia tempora; semper enim Ecclesia Romana et Catholica fuerunt conjunctæ, vel potius una, et ideo nunquam aliquid prodit ab officina Ecclesie Romanæ, quod ab Ecclesia Catholica non emanaverit. Nemo ergo potest falsitatis labem Ecclesie Romanæ officinæ tribuere, quin vel eandem Ecclesie Catholice tribuat, vel tot sæculis in mundo Ecclesiam Catholicam fuisse neget, vel saltem post quingentesimum Christi annum latuisse, factamque esse invisibilem, affirmet, quæ sunt portenta et monstra per se incredibilia, et non solum Scripturis divinis, sed etiam rationi, imo et sensui contraria, ut in superioribus satis discursum est.

11. *Articuli a rege reprehensi veram et catholicam continent doctrinam.* — Quod si quis fortasse comminiscatur, his ad summum probari, ex Conciliis generalibus, ac subinde ex officina Catholice Ecclesie non prodierit falsos articulos, tamen aliquos esse per Pontifices Romanos sine dictis Conciliis inventos, de quibus loqui potuit rex Angliæ, et ita Romanam Ecclesiam a Catholica in sententia sua

separari, advertat, hanc responsionem aliam petere quæstionem, num, scilicet, Papa possit res fidei definire sine Concilio generali, quæ nobis nunc necessaria non est; tum quia rex sine dubio non in hoc sensu loquitur, quia et posteriora Concilia non admittit, et multi ex articulis, quos reprehendit, sunt in Conciliis generalibus approbati, ut videbimus; tum etiam quia, licet demus aliquos ex dictis articulis non fuisse in principio per generalia Concilia introductos, nihilominus per universalem Ecclesiæ Catholicæ consensum recepti et approbati sunt, et ita non separantur ab universæ Ecclesiæ Catholicæ consensu; tum denique quia discurrendo per singulos articulos, quos rex attigit, aperte ostendemus sine causa reprehendi, quin potius veram fidem continere, sive per Concilia generalia, sive auctoritate Summorum Pontificum legitime definiti sint. Unde potius poterit e contrario obiter, et quasi inductione quadam ostendi, Sedem Romanam, quæ in suis definitionibus hactenus non erravit, errare nequam posse, sive cum generali Concilio, sive solo Pontifice ex cathedra loquente, facta sit definitio. De quo puncto aliqua in tertio libro attingemus, quamvis propria illius consideratio et disputatio huic loco neque necessaria, ut dixi, neque opportuna sit.

12. *Summa et conclusio totius libri cum apostrophe ad Angliæ regem.* — Rectam, plenam, securamque inveniendæ veræ ac catholicæ fidei viam, rationemque pro modulo nostro ostendere, certisque ac verbo Dei fundatis signis manifestare conati sumus; et quoniam neque catholica fides extra veram Christi Ecclesiam, neque hæc unica Christi sponsa a sincera fidei veritate aberravit unquam, aut aberrare potest, ideo cum fundamento veræ fidei, hanc unicam ejus magistratam tanquam solem in orbe fulgentem quasi digito demonstravimus, eamque non esse aliam, nisi quæ in sede Petri fundata est, verbo Dei partim scripto, partim non scripto comprobavimus. Unde fuit necessario consequens, ut Anglicanæ sectæ errorem, a nota hæresis inexcusabilem esse convinceremus, quod ea libertate, quæ catholicum docet Doctorem, et ea modestia quæ majestati regis debita est, facere non dubitavimus: memo-

res illius Gelasii Pontificis ad Anastasium imperatorem prudentissimæ sententiæ: *Absit, queso, a Romano (seu Christiano) principe, ut intimatam suis sensibus veritatem arbitretur injuriam.*

13. Superest ut rex serenissimus Jacobus (quod humiliter et obnixè postulo) vocem Domini audiens, non obdurescat, sed, omni affectu humano deposito, pro ingenii sui acumine, quo præditus est, maxime perpendat nostræ Catholicæ Romanæ Ecclesiæ antiquitatem, suæ vero, quam amplectitur, sectæ videat novitatem; illius firmitatem, hujus instabilitatem; illius Doctores sapientissimos, sanctitate et antiquitate venerandos suscipiat, hujus vero obscuros, novitiosque impostores perhorrescat; sic enim, ut cupio, fiet ut illius veritatem, hujus autem fucum luce clarius intueatur, et cum Hilario dicere incipiat: *Tandem nobis hos impiissimos Doctores ætas nunc hujus sæculi protulit, seros habuit fides, quam tu Deus erudisti, magistros. Inauditis ergo omnibus his, in te ita credam, ut exinde tuus semper sim.* Atque ita fiet, rex prudentissime, ut titulum defensoris catholicæ fidei, de quo merito gloriaris, merearis, veroque ac justo titulo possideas; non enim benigna Mater Ecclesia hoc tibi nomen invidet (quod dono Pontificio datum non ignoras), sed exoptat invictissimum; si autem ad ea, quæ hactenus diximus, animum attendas, intelliges profecto non Romanæ Ecclesiæ resistendo, sed ei potius humiliter parendo, illum esse consecuturum, Nam si eam impugnando persistas, vires atteras necesse est; ut enim Chrysostomus dixit: *Homini si bellum inferas, fortasse vinces, aut forte vinceris; Ecclesiam vincere nulla vis potest, nam cælum et terra transibunt, verba autem Christi non transibunt.* Si vero Ecclesiæ Sanctæ sinceram fidem amplecti, ejusque gloriam et puritatem deamare incipias, constanterque retineas, tunc verum defensoris catholicæ fidei titulum consequeris æternum. Quod ut fiat, Divinam Majestatem efflagitamus, et apud vestram qualemcumque hunc laborem nostrum libenter impendimus, et hac spe allecti ad alia, in quibus vestri vobis imposuerunt ministri, ostendenda progredimur.

INDEX CAPITUM LIBRI SECUNDI

DE PECULIARIBUS ERRORIBUS IN MATERIA FIDEI CATHOLICÆ, QUOS REX ANGLIÆ PROFITETUR.

- CAP. I. *De præsentia corporis et sanguinis Christi in sacrosancto Eucharistiæ sacramento.*
- CAP. II. *Substantiam panis et vini sub speciebus consecratis non remanere.*
- CAP. III. *De transsubstantiationis veritate.*
- CAP. IV. *Eucharistiam patriæ adoratione convenienter adorari, et in hunc finem elevari et circumgestari.*
- CAP. V. *De laicorum sub una tantum specie communione.*
- CAP. VI. *De missis privatis.*
- CAP. VII. *De erroribus, quæ circa cultum et invocationem Beatæ Virginis in Regis Præfatione notantur.*
- CAP. VIII. *De iis quæ circa cultum Sanctorum in regis Præfatione notantur.*
- CAP. IX. *De Sanctorum invocatione.*
- CAP. X. *De Sanctarum reliquiarum custodia et veneratione.*
- CAP. XI. *De vera imaginum Sanctorum veneratione, seu adoratione.*
- CAP. XII. *Objectionibus regis contra imaginum venerationem satisfit.*
- CAP. XIII. *De imaginibus Dei, ut Deus est.*
- CAP. XIV. *De Crucis Christi adoratione.*
- CAP. XV. *De errore circa Purgatorium.*
- CAP. XVI. *De erroribus circa Ecclesiæ ritus et benedictiones.*
- Summa et totius libri conclusio, cum apostrophe ad Angliæ regem.*